

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 marca 2015r Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy

w sprawie z powództwa (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. przeciwko: I. J. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) w K. o zapłatę utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy w Kaliszu w dniu 05 marca 2014r. w sprawie sygn. akt V GNc 399/14 i nakazał pobrać od pozwanej I. J., prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) z/s w K. na rzecz Skarbu Państwa.

Sąd I instancji ustalił, że strony prowadziły działalność gospodarczą. Powódka na podstawie wpisu do KRS, pozwana na podstawie wpisu Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej dostarczył pozwanej towar. Dostarczony towar był opisany w fakturach Vat:

- fakturą VAT nr (...) wystawionej w dniu 15.07.2013r. na kwotę 9 450,34zł., której, termin płatności został ustalony na dzień 10.08.2013r.,

- fakturą VAT nr (...) wystawionej w dniu 19.07.2013r. na kwotę 9 907,72zł., której termin płatności został ustalony na dzień 16.08.2013r.

Faktury VAT oraz towar zostały odebrane i zaakceptowane przez pozwaną bez zastrzeżeń. Pozwana pisemnym oświadczeniem złożonym wobec powoda z dnia 27.11.2013r. uznała swój dług oraz zobowiązała się do uiszczenia kwoty 10 000,00zł. do dnia 27.12.2013r. - tytułem częściowego uregulowania zapłaty dochodzonej pozwem.

W związku z brakiem zapłaty za dostarczony towar pełnomocnik powoda w dniu 21.01.2014r. wystosował do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty i wezwał pozwaną do zapłaty zaległości wraz z odsetkami, w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania lub też, aby w tym terminie złożyła odpowiedź na wezwania ze wskazaniem ewentualnych kwestii spornych.

Pozwana odebrała wezwanie w dniu 24.01.2014r. i do dnia wniesienia pozwu nie uregulowała dochodzonej nim kwoty

W rozważaniach prawnych Sąd I instancji wskazał, że strony łączyła umowa sprzedaży.

Zgodnie z uregulowaniem zawartym w art.535kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.W rozpoznawanej sprawie Sąd w całości podzielił stanowisko powoda.Zarzuty pozwanej były bezzasadne. Pozwana wskazała, że podpisała ona tylko jedną z faktur Vat stanowiących treść zobowiązania pozwanej, natomiast druga została podpisana przez osobę nieuprawnioną i nie w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej. Ponadto uznanie długu miało nastąpić wskutek błędu. Słusznej interpretacji dokonał powód, że w tym stanie rzeczy wynikało, że pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności, co do kwoty 9 450,34zł., wynikającej z faktury VAT (...) z dnia 15 lipca 2013r., którą podpisała osobiście.

Ponadto Sąd I instancji uznał, że twierdzenia pozwanej, co do braku zobowiązania wynikającego z drugiej faktury Vat, tj. faktury VAT (...) z dnia 19 lipca 2013r. na kwotę 9 907,72zł. były całkowicie bezzasadne i niepotwierdzone żadnym dowodem. Zasadnie podkreślał powód, że wmyślart.6kc pozwana nie wykazała, aby A. K. była osobą nieuprawnioną do zaakceptowania drugiej faktury Vat. Pozwana nie zakwestionowała faktu odbioru towaru. Pozwana nie udowodniła, aby do uznania przez nią długu doszło wskutek błędu pozwalającego na uchylenie się od skutków tej czynności.

Reasumując Sąd I instancji stwierdził, że trudno odmówić zasadności twierdzeń powoda w szczególności opartych na stwierdzeniu, iż pozwana w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą (...) z/s w K. uznała treść faktur VAT, co zostało potwierdzone w treści faktur VAT złożonym podpisem uprzywilejowanego pracownika

I. J. dodatkowo potwierdzonego za pomocą firmowej pieczętki pozwanej uwzględniającej numer NIP (...), który odpowiada powszechnie dostępnej informacji podanej w rejestrze Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej.

Sąd I instancji wskazał, że powód w sposób jasny, spójny oraz wyczerpujący wykazał istnienie roszczenia po stronie pozwanej. Wbrew stanowisku strony przeciwnej, polegającym na kwestionowaniu istnienia zobowiązania oraz jego wysokości, powód przekładając do akt sprawy wezwanie do zapłaty z dnia 21.01.2014r. w sposób wyczerpujący udowodnił istnienie roszczenia oraz skutecznie uwolnił się od zarzutów pozwanej wskazując, że treść pisma oraz skutki jego doręczenia dotarły i związały jego adresata - co zostało potwierdzone dowodem doręczenia pisma z dnia 24.01.2014r. potwierdzonego przez pozwaną. Pozwana do dnia złożenia powództwa nie kwestionowała twierdzeń i wniosków wskazanych w treści pisma pełnomocnika powoda, a także nie wskazywała możliwości istnienia ewentualnych kwestii spornych, które mogłyby podważać treść lub wysokość istniejącego zobowiązania.

Apelację od wydanego wyroku wniosła strona pozwana

Pozwana zaskarżyła wyrok w całości i zarzuciła mu naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy, tj.:

a) naruszenie art. 233 kodeksu postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 101 ze zm.) - poprzez jego błędne zastosowanie polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów, a w następstwie powyższego błędne ustalenie stanu faktycznego w niniejszej sprawie przejawiające się w przyjęciu, iż przedłożony przez stronę powodową materiał dowodowy daje podstawę dla dokonania istotnych w sprawie ustaleń faktycznych,

b) naruszenie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 101 ust. 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2014 r. poz. 1025 ze zm.) poprzez nakazanie pobrania od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Rejonowy w Kaliszu kwotę 726,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej podczas gdy postanowieniem z dnia 30 września 2014 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w sprawie o sygn. akt V GNC 309/14 zwolnił pozwaną od kosztów sądowych w postaci opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego w sprawie o sygn. V GNC 390/14 w kwocie 726,00 zł.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana wskazała, że Sąd dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów polegającej na uznaniu, że powódka wykazała zasadność roszczenia. Jako dowód, na potwierdzenie okoliczności powoływanych w pozwie powódka przedłożyła następujące faktury: faktura VAT nr (...) z dnia 15 lipca 2013 r., faktura VAT nr (...) z dnia 19 lipca 2013 r. Pozwana kwestionowała fakt zaakceptowania faktury VAT nr (...) z dnia 19 lipca 2013 r., z uwagi na złożenie podpisu na tym dokumencie przez osobę nieuprawnioną.

Ponadto, pozwana wskazywała na okoliczności w jakich doszło do podpisania dokumentu z dnia 27 listopada 2013 r., tj. uznania długu. Sąd pierwszej instancji dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów uznając, iż uznanie długu nie nastąpiło wskutek błędu, a w konsekwencji brak jest przesłanek pozwalających na uchylenie się o skutków tej czynności. Pozwana była w błędzie co do zobowiązania wynikającego z faktury VAT nr (...) z dnia 19 lipca 2013 r. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r. Sąd wyraził pogląd, zgodnie z którym podpis wystawcy i odbiorcy faktury nie jest elementem obligatoryjnym faktury (rachunku). Należy jednak zwrócić uwagę, iż dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie istotne znaczenie ma okoliczność czy faktury VAT zostały zaakceptowane przez pozwaną. Faktura VAT nr (...) z dnia 19 lipca 2013 r. nie została podpisana przez pozwaną, natomiast podpis widniejący na tym dokumencie należy do osoby nieuprawnionej do podpisywania dokumentów.

Ponadto pozwana wskazała, iż nie sposób zgodzić się z ustaleniami Sądu pierwszej instancji, iż zawarta pomiędzy stronami umowa została wykonana, a towar objęty wskazanymi w pozwie fakturami został wydany.

W kontekście argumentów przytoczonych powyżej w związku z faktem, iż pozwana zakwestionowała dowody potwierdzające istnienie zobowiązania między stronami, nie można uznać, iż roszczenie powódki w sposób należyty i właściwy zostało udowodnione. Okoliczności te, w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną, powinna wykazać powódka odpowiednimi dowodami, zgodnie z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c.

W ocenie strony pozwanej, Sąd dokonał niewłaściwej interpretacji materiału dowodowego uznając, iż powyższy materiał dowodowy pozwala uznać, iż powódka wykazała zasadność jak i wysokość dochodzonego roszczenia. Powódka nie przedstawiła żadnego dowodu, że wierzytelność istnieje w podanej wysokości.

Ostatecznie powódka wskazała, że przedłożony przez powódkę materiał dowodowy nie wykazuje wysokości roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem.

Ponadto powódka wskazała na naruszenie art 113 ust. 1 w zw. z art 101 ust 3 u.k.s.c.

Zwrócić należy uwagę na treść art. 113 ust. 1 w zw. z art. 101 ust. 3 u.k.s.c., zgodnie z którym „kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Natomiast, zgodnie z treścią art. 101 ust. 3 u.k.s.c. „Strona częściowo zwolniono od kosztów sądowych obowiązana jest uiścić opłaty oraz ponieść wydatki w takiej wysokości, jaka nie jest objęta zwolnieniem przyznanym przez sąd. Przepis art. 100 ust. 1 stosuje się odpowiednio”.

Postanowieniem z dnia 30 września 2014 r. w sprawie o sygn. akt V GNC 399/14 Sąd Rejonowy w Kaliszu zwolnił pozwaną od ponoszenia kosztów sądowych w postaci opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty w kwocie 726,00 zł.

W zaskarżonym wyroku z dnia 30 marca 2015 r. w punkcie 2 Sad pierwszej instancji nakazał pobrać od pozwanej kwotę 726,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej. Zwrócić należy uwagę, iż kwota określona w wyroku z dnia 30 marca 2015 r. stanowi kwotę, od ponoszenia której pozwana była zwolniona.

Strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania przed Sądem II instancji w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwotą 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W ocenie powoda zarzuty przedstawione w treści apelacji pozwanej są chybione i nie zasługują na uwzględnienie. Pozwana, aż do wydania wyroku przez Sąd Rejonowy pomimo ciężącego obowiązku nie wskazała w rozumieniu art. 6 kc faktów koniecznych na oparcie swoich twierdzeń. Pomimo zobowiązań Sądu w zakresie sprecyzowania stanowiska, pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w dalszym ciągu nie zajęła merytorycznego stanowiska i nie przedstawiła żadnych wniosków dowodowych na poparcie wysuniętych twierdzeń, jedynie co do zasady zaprzeczając okoliczności wskazany w pozwie.

W dniu 30 marca 2015 r. pozwana nie stawiła się osobiście lub przez swojego pełnomocnika na terminie rozprawy przed Sądem Rejonowym w Kaliszu.

W trakcie rozpoznania sprawy przez Sąd Rejonowy w Kaliszu, powódka równolegle prowadziła postępowanie zabezpieczające przed Komornikiem Sądowym D. K. zarejestrowane pod sygn. akt KM 11134/14. Z informacji ujawnionych przez organ egzekucyjny uzyskanych na skutek przeprowadzonych w sprawie czynności egzekucyjnych wynika, że pozwana ma wielotysięczne zadłużenie wobec swoich licznych wierzycieli. Zabezpieczenie roszczenia jest niewykonalne.

Aktualnie pozwana podnosi, że nie posiada środków na pokrycie kosztów sądowych albowiem działalność gospodarcza, którą osobiście prowadzi nie przynosi dochodu i odnotowuje wyłącznie straty - zeznanie osiągniętego dochodu (straty) za lata 2011, 2012, 2013.

Wbrew twierdzeniu, że aktualna sytuacja finansowa pozwanej nie pozwala na pokrycie bieżących opłat i zobowiązań I. J. dotychczas nie zawiesiła profilu działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą (...). Świadomość wielotysięcznych długów i zobowiązań na rzecz licznych wierzycieli nie przeszkadza pozwanej w zaciąganiu kolejnych zobowiązań na kwoty znacznie przekraczające jej możliwości finansowe. Pozwana zakupiła od powódki towar w miesiącu lipiec 2013 r. na łączną kwotę 19.358,06 zł natomiast przedłożone do akt sprawy zeznanie podatkowe za

lata 2011, 2012, 2013 dowodzić mają trudnej sytuacji finansowej i świadczyć o stratach poniesionych przez I. J. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Przyjąć należy, że pozwana na dzień zaciągnięcia zobowiązań miała świadomość, że nie posiada środków do ich pokrycia.

Ponadto, odwołująca domaga się przed Sądem Odwoławczym zasądzenia na jej rzecz od powoda kosztów procesu przed I i II instancją w łącznej wysokości 21.600 zł tytułem

- kwota 14.400 zł wynagrodzenie adwokata za prowadzenie sprawy w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 w zw. z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu

- kwota 7.200 zł wynagrodzenia adwokata ustalone stosownie do treści § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 2 z zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu

Strona powodowa podnosi, że brak jest podstaw dla zasądzenia powyższych należności, które znacząco przekraczają wartość przedmiotu sporu w sprawie.

W ocenie powódki odwołująca nadużywa przysługującego jej prawa w rozumieniu art. 5 kc albowiem nie można czynić ze swojego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa. Powódka poniosła stratę finansową z uwagi na niewykonanie przez pozwaną zaciągniętego zobowiązania, dodatkowo poniosła koszty postępowania sądowego oraz zabezpieczającego, dochodząc swoich praw.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest w częściowo zasadna.

Niezasadny pozostaje zarzut naruszenia art. 233 kodeksu postępowania cywilnego.

Zgodnie z art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Stosując zasadę swobodnej oceny dowodów według własnego przekonania, Sąd obowiązany jest przestrzegać zasad logicznego rozumowania, a więc może z zebranego materiału dowodowego wyciągnąć wnioski tylko logicznie uzasadnione. Sąd może dać wiarę tym lub innym świadkom, czyli swobodnie oceniać ich zeznania, nie może jednak na tle tych zeznań budować wniosków, które z nich nie wynikają. Przy ocenie dowodów tj. ich wiarygodności i mocy, istotną rolę odgrywają zasady doświadczenia życiowego. Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 417/01, LEX nr 157326). W tym zakresie należy brać pod uwagę cały materiał sprawy. W wyniku swobodnej oceny dowodów sąd dokonuje selekcji zebranego materiału pod kątem widzenia istotności poszczególnych jego elementów dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 kpc). Dalszym założeniem prawidłowej oceny dowodów jest ich poprawna interpretacja: np. wykładnia dokumentu, wykładnia zeznań świadka itd. Ocena, czy określone fakty mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy zależy nie tylko od tego, jakie są to fakty, lecz także, a nawet w pierwszej kolejności, od tego, jak sformułowana i rozumiana jest norma prawna, która w rozpatrywanej sprawie została zastosowana. Dokonane ustalenia faktyczne oceniane są w aspekcie określonego przepisu prawa materialnego, który wyznacza zakres koniecznych ustaleń faktycznych i ma rozstrzygające znaczenie dla oceny, czy określone fakty, jako ewentualny przedmiot dowodu mają wpływ na treść orzeczenia (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 lutego 2012r., II CSK 357/11, opubl.: Legalis).

Jednocześnie wyjaśnić należy, iż dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc (zasady swobodnej oceny dowodów) nie wystarczy stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00).

Reasumując przepis art. 233 § 1 kpc uprawnia sąd do oceny wiarygodności mocy dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału. Z jednej zatem strony sąd orzekający uprawniony jest do oceny tychże dowodów według własnego przekonania z drugiej natomiast sam jest zobowiązany do wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Uprawnienie sądu do oceny dowodów według własnego przekonania nie oznacza oczywiście dowolności w tej ocenie, bowiem poza sporem winno być, iż dokonując tej oceny sąd nie może ignorować zasad logiki, osiągnięć nauki, doświadczenia życiowego. Dopuszczenie się obrazy art. 233 § 1 kpc przez sąd może więc polegać albo na przekroczeniu granic swobody oceny wyznaczonej logiką, doświadczeniem, zasadami nauki albo też na niedokonaniu przez sąd wszechstronnego rozważania sprawy. W tym drugim przypadku wyciągnięte przez sąd wnioski mogą być logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym, jednakże sąd czyni je w oparciu o część materiału dowodowego, a pozostałą część tego materiału, która pozwoliłaby na wyciągnięcie innych wniosków, pomija. Jak wspomniano swobodna ocena dowodów rozumiana jak wyżej jest prawem sądu orzekającego - stąd kontrola prawidłowości tej oceny dokonywana przez sąd odwoławczy musi być z reguły ostrożna, pamiętać bowiem należy o tym, iż sąd odwoławczy w tym zakresie dokonuje prawidłowości oceny dowodów, których sam nie przeprowadził. Podobna wykładnia art. 233 § 1 k.p.c. była przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego (por. m.in. wyrok SN 27 września 2002 r. II CKN 817/00; wyrok SN z 16 kwietnia 2002 r. V CKN 1446/00; wyrok SN z 14 marca 2002 r. IV CKN 859/00 i inne). Natomiast samo przytoczenie w apelacji odmiennej, własnej oceny zebranego materiału dowodowego nie może być uznane za wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1969 roku, I PR 228/69. LEX nr 6553). Tymczasem wywody apelacji pozwanego w tym zakresie ograniczają się do polemiki z dokonaną w zaskarżonym wyroku oceną materiału dowodowego, bez wykazania, by ocena ta była sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania lub inny sposób naruszała art. 233 § 1 kpc.

Natomiast nie sposób w przedmiotowej sprawie podważyć skutecznie ustalenie Sądu I instancji, że pozwana uznała roszczenie dochodzone niniejszym pozwem. W uchwale składu siedmiu sędziów z 30 grudnia 1964 r., III PO 35/64 (OSNCP 1965, Nr 6, poz. 90) Sąd Najwyższy stwierdził, że uznanie niewłaściwe jest oświadczeniem wiedzy, jednostronnym przyznaniem faktów, nie zaś czynnością prawną. W uzasadnieniu wyroku z 7 marca 2003 r., I CKN 11/01 (Lex nr 83834), wyjaśnił natomiast, że dla uznania roszczenia wystarczające jest zewnętrzne wyrażenie przeświadczenia o jego istnieniu, a zatem złożenie oświadczenia wiedzy, które wywołuje skutek prawny wynikający z art. 123 § 1 pkt 2 kc dopiero wówczas, gdy jednoznacznie potwierdza istnienie skonkretyzowanego długu. O uznaniu roszczenia można mówić wtedy, gdy określone zachowania dłużnika dotyczą w sposób jednoznaczny skonkretyzowanego, skierowanego przeciwko niemu roszczenia. Dla zakwalifikowania zachowania dłużnika w kategoriach uznania roszczenia konieczne jest stwierdzenie, że z rozeznaniem daje wyraz temu, iż wierzycielowi przysługuje w stosunku do niego wierzytelność wynikająca z konkretnego stosunku prawnego. Bardziej szczegółowa identyfikacja wierzytelności, w związku z którą następuje uznanie długu jest warunkiem zakwalifikowania w tych kategoriach konkretnego zachowania się dłużnika w tych przede wszystkim sytuacjach, gdy strony sporu pozostają ze sobą w rozmaitych stosunkach prawnych, z których mogą wynikać różne wierzytelności pieniężne. Wymóg ścisłego sprecyzowania roszczenia, będącego przedmiotem uznania wynika z tego, że bieg przedawnienia uznanego roszczenia przerywa się, ale tylko w granicach zakreślonych uznaniem (wyroki Sądu Najwyższego z 24 lutego 1970 r., II PR 5/70, Lex nr 6679; z 16 września 1977 r., III PR 105/77, Lex nr 7996). Niezależnie od tego, kto złożył podpis pod drugą występującą w sprawie fakturą, pozwana w złożonym oświadczeniu wskazuje na kwotę 19.358,06 zł. Nie sposób przyjąć, że jako profesjonalista podpisałaby oświadczenie nie konfrontując wymienionej w niej kwoty uznania ze swoją wiedzę w zakresie zaległości płatniczych bądź w ogóle nie wykonania umowy jak stara się podnieść w apelacji. W oświadczeniu określono numery faktur i dokładną kwotę zobowiązania powstałą wskutek zsumowania obydwu faktur.

Uznanie roszczenia było więc bardzo zidentyfikowane a zawarte w nim dane pozwalały na zupełną weryfikację składających się na uznanie roszczeń.

Nie budzi wątpliwości, że uznanie powództwa może być nie tylko czynnością procesową, ale także oświadczeniem woli wywołującym skutki regulowane przez prawo materialne. W takim przypadku odwołanie uznania podlegać będzie ocenie także z punktu widzenia przepisów prawa materialnego, a szczególności pozwany może powoływać się na to, że uznanie powództwa jako czynność prawa materialnego jest dotknięte wadą oświadczenia woli (art. 82-88 kc) oraz na przepisy o czasowych ograniczeniach dopuszczalności odwoływania czynności prawnych (art. 61 kc). Każde wyrażenie woli może być dotknięte wadami. Wada oświadczenia woli powoduje jego nieważność lub bezskuteczność. Kodeks cywilny przewiduje katalog wad, które wpływają na ważność oświadczenia. Są to: brak świadomości lub swobody wyrażenia woli, pozorność, błąd, groźbę. Pozwana powołuje się na błąd w złożonym oświadczeniu woli. Oświadczenie woli można złożyć pod wpływem błędu. Można działać w błędzie, co do stanu rzeczy lub w błędzie co do oświadczenia woli. Błąd aby stanowił wadę musi być istotny. Musi mieć wpływ na zawarcie umowy lub złożenie oświadczenia. Ważne jest również, aby osoba, której składa się oświadczenie woli wiedziała o błędzie lub go wywołała (np. udzielając błędnych informacji). Stosownie do art. 84 § 1 kc można uchylić się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem istotnego błędu co do treści czynności prawnej. Za istotny ustawa uznaje tylko taki błąd, który uzasadnia przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, to to nie złożyłby oświadczenia o konkretnej treści (art. 84 § 2 kc). Okoliczności, których może dotyczyć błąd co do treści czynności prawnej nie są tożsame z tymi, które odnoszą się do samego tylko złożonego przez stronę oświadczenia woli. Ich zakres jest o tyle szerszy, że obejmuje wszystko to, co składa się na treść konkretnej czynności prawnej. Zakwalifikowanie oświadczenia woli jako złożonego pod wpływem błędu wymaga zatem w pierwszej kolejności ustalenia elementów tworzących czynność prawną, do dokonania której prowadziło oświadczenie, a składających się na jej treść. W tym miejscu trzeba wskazać, iż pozwana powołująca się na błąd nie przedstawiła na tę okoliczność żadnych dowodów. Jednoznacznym dowodem na okoliczność błędu nie może być podpisanie faktury przez osobę do tego nieupoważnioną. Pozwana winna wykazać, że procedura obiegu dokumentów finansowych w jej firmie jest taka, że nawet wskutek podpisania faktury przez osobę nieuprawnioną weszła ona do obiegu finansowego i funkcjonowała w nim jako faktura zasadna, skoro pozwana nie wykluczyła jej na etapie podpisywania oświadczenia o długu. Wyjaśnienia wymagał także fakt, dlaczego służby finansowe pozwanej nie wykluczyły z tego obiegu dokumentu finansowego podpisanego przez osobę nieuprawnioną.

W zakresie zwolnienia od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych Sąd Okręgowy wskazuje, że jeżeli strona, która mocą postanowienia Sądu została zwolniona od kosztów sądowych przegra sprawę, obowiązana jest zwrócić stronie wygranej koszty zastępstwa procesowego. Zgodnie z przepisem art. 108 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi, a przede wszystkim kosztów zastępstwa procesowego, przyznanych przeciwnej stronie ze względu na udział profesjonalnego pełnomocnika w jej sprawie. Pozostałe koszty w takim przypadku pokrywa Skarb Państwa. Jeżeli wynik sprawy będzie dla takiej osoby korzystny – obowiązek zwrotu wszelkich poniesionych podczas procesu kosztów spoczywa na drugiej stronie. Treść art. 100 i 101 Ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity z dnia 27 maja 2014 r. (Dz.U. z 2014 r. poz. 1025 z późn.zm.) nie uprawniają Sądu do nałożenia na stronę przegrywającą ale zwolnioną od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych ostatecznego ich poniesienia wskutek treści zapadłego wyroku.

Z tych powodów zarzuty apelacyjne, należało uznać za bezzasadne i na mocy art. 385 kpc apelację oddalić w zakresie pkt. I wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu.

Dlatego w tym zakresie Sąd zmienił wyrok wydany przez sąd I instancji na podstawie art. 386 kpc w zw. z 397 § 2 kpc.

O kosztach Sąd orzekła na podstawie art. 98 kpc. Za stronę przegrywającą, wobec nieskutecznych zarzutów merytorycznych wobec roszczenia, należy uznać stronę pozwaną. W zakresie zażalenia na orzeczenie co do kosztów Sąd Okręgowy wziął pod uwagę fakt, iż błędne rozstrzygnięcie wynikało z błędnej decyzji Sądu I instancji. Zasądzona od strony pozwanejna rzecz strony powodowej kwota stanowi wynagrodzenie pełnomocnika powódki

będącego adwokatem, którego wysokość została określona na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. nr 77 z 2013r. poz. 490).